

[Indenrigs- og boligministeren.]

på statens og kommunens bekostning gøres muligt at undgå en huslejeforhøjelse, er denne fremgangsmåde uholdbar. De vanskeligheder, som det stadig voksende driftsunderskud medfører, løses ikke på denne måde. Man skaffer sig blot en udsættelse, men for hvor lang tid? De nye lån bevirker, at kapitaludgifterne forøges. Driften belastes yderligere med ydelserne af disse. Driftsunderskuddet vokser tilsvarende, når denne belastning ikke kan imødegås af øgede indtægter eller ved besparelser i driften. Man begynder påny at opsamle driftsunderskud, og vanskelighederne akkumuleres med større hastighed end før. Man er altså lige vidt eller — rettere sagt — værre stillet end tidligere. Sandheden heri er allerede dokumenteret. Kun et halvt år efter, at der var meddelt tilladelse til optagelse af de omtalte tillægslån, er foreningen i restance med statslånsydelse.

Om størrelsen af den nødvendige leje-forhøjelse i de to nødstedte afdelinger udtaler professoren sig ikke i sin erklæring til offentligheden. Han nøjes med om forhøjelsen i de øvrige ejendomme med underskud at udtale, at 5—10 pct. vil være tilstrækkeligt, og formentlig har han ret heri.

Så tidligt som i februar 1949 påtænkte foreningen imidlertid at gennemføre en leje-forhøjelse i Kantorparken på 12½ pct., og jeg er af den tilsynsførende blevet underrettet om, at professoren nu anser en forhøjelse på 20 pct. for nødvendig for denne ejendom.

Om likviditeten udtaler professoren sig ikke. Han har ikke offentligt imødegået den tilsynsførendes vurdering af denne, men har derimod afæsket foreningens revisor en erklæring om, at byggelån og prioritetslån kun har været anvendt til betaling af egentlige byggeudgifter — herunder byggesalær til foreningen. Der er heller ikke givet udtryk for, at noget andet skulle være tilfældet — hverken af den tilsynsførende eller af mig. Den tilsynsførende har alene udtalt sin bekymring for likviditeten, når driftsunderskuddet stadig vokser. Ophører byggevirksomheden, siger den tilsynsførende, opstår der uvægerligt likviditetsvanskeligheder. Her får ministeriets tilsynsførende fuld tilslutning fra Københavns kommunes tilsynsførende, direktør Bjerregaard, der på en forespørgsel fra „Berlingske Aftenavis“, om det kun er den store byggevirksomhed, der holder likviditeten gående, udtaler — jeg beder formanden om tilladelse til et citat —:

„Ja, men det er der ikke noget mærkeligt i. For i et selskab som Socialt Bolig-

byggeri hviler den største del af de løbende administrationsomkostninger på den del, der drejer sig om nybyggeriet. Til dette er knyttet den dyreste arbejdskraft. Hvis man på længere sigt må regne med, at byggevirksomheden skal nedsættes, vil administrationen naturligvis blive reduceret i forhold til virksomhedens omfang, men der vil kunne opstå overgangsvanskeligheder.“

Hr. Bjerregaard finder det desuagtet ifølge „Berlingske Aftenavis“ uheldigt og temmelig drastisk, at jeg ved min erklæring henleder offentlighedens opmærksomhed på Socialt Boligbyggeri. Når direktør Bjerregaard føler sig kaldet til på denne måde at rykke foreningen til undsætning, kan jeg ikke afholde mig fra at oplyse, at hr. Bjerregaard i en beretning til overborgmesteren vedrørende Socialt Boligbyggeris regnskaber for 1948 bemærker, at foreningens samlede ressourcer alene i løbet af dette regnskabsår er blevet forringet med ca. 525 000 kr., at dette på afgørende måde har svækket foreningen såvel i kapitalmæssig som i likviditetsmæssig henseende, samt at det store driftstab i 1948 sammenholdt med foreningens store urealisable eller bundne aktiver har medført, at foreningen er blevet ganske illikvid, hvilket allerede har fundet udtryk i foreningens svigtende evne til rettidig betaling af afdelingernes prioritetsydelse. Hr. Bjerregaard fortsætter i sin beretning til overborgmesteren med at udtale, at han derfor ser med stor uro på den udvikling, der har fundet sted i foreningens finansielle stilling, og mener, at det må være magtpåliggende snarest at skaffe en ordning tilveje, der dels giver mulighed for en genoprettelse af foreningens likviditet, dels muliggør fremtidig balance i afdelingernes drift.

At direktør Bjerregaard ikke siden har ændret sin vurdering af foreningens stilling fremgår af et brev fra ham af 6. december 1950 til ministeriets tilsynsførende, hvori han erklærer sig enig med denne i, at der foreligger en alvorlig likviditets-situation, samt at en sanering er påkrævet snarest.

Det er dog ikke alene direktør Bjerregaard, men også enkelte blade, der har fundet det drastisk og alarmerende, at jeg gennem Ritzau har meddelt offentligheden min beslutning. Jeg må hertil sige, at jeg straks var klar over, at den ikke kunne holdes hemmelig, og at sagen før eller senere ville kunne give anledning til rygter og formodninger, men hvem kunne være tjent med det? Jeg mente det derfor rigtigst straks at give offentligheden fuld besked